

Tornar a Madrid

Les candidatures dels partits polítics catalans per a les eleccions generals no presenten, en general, grans canvis respecte a les de 1986. Els canvis responen a motivacions específiques de cada partit i en cap cas a una estratègia catalana conjunta.

Albert Punsola i Vilar

Convergència i Unió, i tal com ja va anunciar Miquel Roca en fer-se públic l'avanç de les eleccions, les llistes presenten una línia continuïsta com ho demostra d'entrada que el cap de llista per Barcelona continuï sent el mateix Roca. Tot i així, en els primers llocs hi ha algunes variacions, la més important de les quals és la incorporació de l'ex-conseller d'Economia Josep Maria Cullerell, home de Convergència a l'Ajuntament de Barcelona i ex-candidat a l'alcaldia de la capital catalana. El 1986 el número 2 va ser Mació Alavedra, però en aquesta ocasió se l'ha volgut deixar en la seva plaça a la Conselleria d'Indústria per donar pas a Cullerell. Aquest canvi respon, segons Antoni Marcet, cap de política d'informació, «al fet que cal que l'estat es preocupi més per Barcelona i Cullerell és l'home adequat per a requerir des del Congrés mateix aquesta atenció. Hi ha diversos temes que cal resoldre, com el contracte de programa del transport, la Llei d'hisendes locals i les despeses de capitalitat per a Barcelona».

Amb aquesta incorporació al número 2 de les llistes, CiU pretén esborrar les crítiques de què sovint és objecte pel que fa a la seva voluntat comarcal i el seu oblit del fet metropolità i de la gran urbs que és Barcelona. Clar que, a mitjà termini, no és gaire difícil imaginar que una tasca positiva en aquest sentit seria la millor targeta de presentació a les pròximes eleccions municipals per aconseguir l'alcaldia de Barcelona. El número 3 de la llista serà Josep-Maria Trias de Bes, home de llarga experiència a Madrid que subsituirà en aquest lloc Francesc Sanuy i, en el número 4, repetirà, Llibert Quatreccases. Pel que fa a Unió Democràtica, Josep Anton Duran i Lleida continuarà encapçalant, com ja havia fet anteriorment, les llistes per la circumscripció de Lleida.

Menys ex-ministres

Les llistes socialistes presenten en els primers llocs dues absències notables,

la dels ex-ministres Ernest Lluch i Joan Majó. El primer ocupa el càrrec de rector de la Universidad Internacional Menéndez y Pelayo, mentre el segon té diverses activitats en el camp de l'empresa privada. No obstant això, i jugant la carta del prestigi, el número 1 per Barcelona continuarà sent, a l'igual que el 1986, Narcís Serra, actual ministre de Defensa i ex-alcalde de Barcelona. Els números 2 i 3 passen a ser ocupats per Eduardo Martín Toval i Salvador Clotas, respectivament, que abans ocupaven els llocs immediatament anteriors.

Joan Marcet, número 7 per Barcelona, ha destacat de les llistes del PSC-PSOE que «es tracta d'unes llistes continuïstes amb variacions puntuals, variacions que no responen a motivacions polítiques sinó d'un altre tipus». Segons Marcet, una d'aquestes motivacions seria la de donar major protagonisme a les dones, «per això hem col·locat tres dones dins dels deu primers llocs mentre que el 1986 només n'hi havia una al número 9, Anna Balletbò». Joan Marcet ha assenyalat que un altre dels motius de canvis en les posicions de les llistes és el «mèrit personal d'un diputat que el partit considera que ha fet una tasca efectiva». Aquest seria el cas de Jordi Pedret, últim a la llista del 1986 per Barcelona, que ara se situa en el número 15 de 20 elegibles, una mena de premi a l'eficàcia. Però de vegades hi ha nouvinguts que, sense haver de fer tants mèrits, escalen posicions de manera automàtica; aquest és el cas de Jordi Solé Tura, que va entrar per primera vegada a les llistes del partit a les autonòmiques del 1988 i ara ja serà tot un número 4. Segons Joan Marcet això és degut a la voluntat del conegut professor «de dedicar-se a la política estatal».

Pel que fa a les altres tres circumscripcions, el PSC-PSOE mantindrà en aquesta comesa electoral els mateixos candidats que a l'anterior.

El municipi-plataforma

No tots els partits poden lluir ex-ministres a les seves files, en el seu de-

Miquel Roca.

Narcís Serra.

Jorge Fernández Díaz.

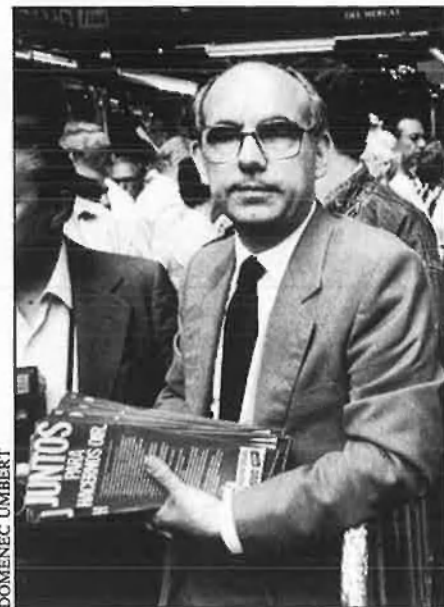
DOMÈNEC UMBERT

Fernández Teixidó.

DOMÈNEC UMBERT

Joan Hortalà.

DOMÈNEC UMBERT

Ramon Espasa, cap de llista d'IC.

fecte introdueixen a les seves llistes homes de prestigi en el govern municipal. Aquest és el cas d'Iniciativa per Catalunya, que ha introduït com a número 2 per Barcelona Francesc Baltasar, jove alcalde de Sant Feliu de Llobregat, que segueix a l'alcaldia de la localitat des del 1979. Malgrat la seva joventut —poc més de la trentena— Baltasar és, segons fonts del partit, «un home de prestigi per la tasca municipal ben feta i l'alcalde més popular del Baix Llobregat. A més, no pensa deixar l'alcaldia cas de sortir elegit». És molt probable que Francesc Baltasar s'hagi de plantejar de veritat l'opció alcaldia o escó, ja que, segons enquestes recentment publicades, s'espera un augment de l'esquerra a tot l'estat, la mateixa esquerra que a Catalunya representa Iniciativa.

Pel que fa al cap de llista per Barcelona, Iniciativa per Catalunya pensa repetir l'experiència del 1986 amb Ramon Espasa, que ja ha dut una notable tasca a Madrid durant l'anterior legislatura. El número 3, però, no serà Pere Portabella aquesta vegada, segons fonts del partit la seva absència de la política és deguda «al fet que prepara una pel·lícula i té mil coses a fer». El seu lloc serà ocupat per una dona de Nacionalistes d'Esquerra, Magda Ornic, molt coneguda per la seva tasca d'advocada amb especial sensibilitat envers els temes socials i de la dona.

¡Oh Madrid!

El Centre Democràtic i Social ja haurà decidit el dia 19 d'aquest mes les seves llistes. Aquest dia el comitè federal de Catalunya proposarà els can-

didats que hauran de ser ratificats pel comitè nacional a Madrid. A l'hora de tancar aquesta edició, els únics candidats gairebé segurs són el número 1 i el número 2 per Barcelona, Antoni Fernández Teixidó i Lluís Badia.

Fernández Teixidó va ser elegit diputat per Madrid a les eleccions del 1986, però dos anys després va deixar aquest lloc per a ser diputat del CDS al Parlament català. ¿A què és deguda la seva (previsible) tornada a Madrid? Segons fonts del CDS a Catalunya, Antoni Fernández Teixidó «és un valor en alça dins el partit i en breu se'l proposarà com a coordinador general de política externa del CDS». Això significa que l'home amb el qual es començaven a identificar els suaristes a Catalunya esdevindrà ni més ni menys que el número 3 del partit a nivell estatal, alhora que començarà a ser coneguda la seva activitat de portaveu del partit amb els mitjans de comunicació. Teixidó no deixarà, a pesar de tot, el CDS de Catalunya i, segons fonts d'aquest partit, «tot plegat es tracta d'un premi per la seva bona tasca a Catalunya».

El número 2 del CDS serà Lluís Badia, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tarragona i president provincial del CDS. Badia substitueix Jorge Mataix, que va entrar en el lloc de Fernández Teixidó quan aquest càrrec va marxar a Catalunya per les autonòmiques del 1988.

A Tarragona, el cap de llista del CDS serà —només probablement— Maties Palou. A Girona, Josep Corderch o Pere Lladó i, a Lleida, Teresa Arecas.

Últims, no darrers

Hi ha dos partits que per una vegada coincideixen en alguna cosa. Es tracta d'ERC i PP, que, si bé a l'hora de sortir al carrer aquesta edició ja hauran donat a conèixer les seves llistes, han estat, segons ha pogut comprovar EL TEMPS, els darrers a confeccionar-les.

En el cas d'ERC, és obvi, la tempesta interna hi té una influència. Joan Hortalà va proposar a Josep Lluís Carrod Rovira i Àngel Colom d'integrar-se a les llistes com a número 2 i 3 respectivament. Colom va negar aquesta possibilitat, tot això a les portes d'un consell nacional que haurà de decidir, a més, si es fa o no el congrés a finals de setembre i amb tres tendències internes enfrontades que estan representades per les tres persones esmentades.

El Partit Popular només coneix a l'hora de tancar aquesta edició qui serà el seu cap de llista per Barcelona. Es tracta de Jorge Fernández Díaz, líder del partit a Catalunya i diputat a la cambra catalana. Ell mateix ha manifestat a EL TEMPS «tenir un desconeixement absolut sobre la resta de candidats ja que encara s'han d'endegar les discussions i dir noms no serviria de res». De tota manera, Fernández Díaz ha reconegut que «es tractarà d'unes llistes profundament renovadores, gens continuïstes amb les del 1986». Pel que fa al cap de llista per Barcelona el 1982 i el 1986, Miguel Àngel Planas, Fernández Díaz ha assenyalat que «ell mateix m'ha comunicat la seva voluntat d'abandonar l'arena política ja que passa per uns moments personals difícils». □